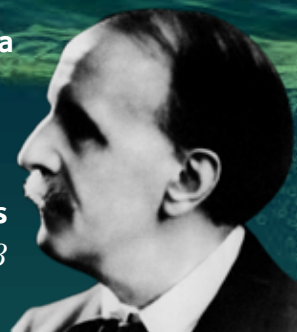

50 dagar efter påsk firar den kristna kyrkan pingst. I år kanske viktigare än någonsin. Guds Ande vill oss något! s 6

Det började med konfirmation – sen var tjejrna fast. I kyrkan finns hänget de vill hänga i. PORTRÄTT s 4–5

Louis Vierne är en av två stora tonsättare som firar jubileum i år. Den andre är Ludwig van Beethoven. Båda skapade odödlig musik – och prövades hårt av jordelivet. s 3

Brännkyrkabladet

Information från Brännkyrka församling

Svenska kyrkan • april 2020

NOAKS ARK – ETT AV DE BIBLISKA MOTIVEN I ALTARTAVLAN I BRÄNNKYRKA KYRKA SKAPAD AV GLASKONSTNÄR BERTIL VALLIEN 2011. FOTO: HÅKAN FLANK

Gud ger oss styrfart i okända vatten

LEDAREN S 2

Varje nu ska levas

Jag håller mig i det kända. Är glad över diskmaskinen som behöver plockas ur, barn som undrar vad vi ska äta till middag och körsbärsknopporna utanför köksfönstret.

Mycket är sig likt denna vår men mer är det inte. Vi rör oss på ett nytt sätt. Planerar annorlunda och allt mindre. Vi ringer till varandra men längtar ihjäl oss efter en omfamning. Vi lyssnar på alltför många nyhetssändningar. Följer kurvor. Tar tempen. Vågar inte hosta. I några av oss växer rastlösheten, i andra en obehaglig tyngd. Vi skratrar men inte lika lätt.

Under många år har ett citat av den danske filosofen Kierkegaard följt mig, han har sagt ungefär "Livet kan bara förstås baklänges men det måste levas framlänges." Vanligtvis brukar det trösta mig. När jag anklagar mig själv för dåliga livsval så påminner det mig om att jag gjort så gott jag kunnat. När jag tvekar inför steg jag vet jag behöver ta styrker det mig att våga. Och att förståelsen, den om hur saker och ting hänger ihop, varför det blev som det blev och att det går att vara glad fast så lite blir som vi tänkt, att den förståelsen kommer, i sinom tid.

Jag vet att vi inte kan göra något annat nu heller än att leva framlänges. Jag vet att morgondagen aldrig kan kontrolleras eller tas för given och att Lina Sandells psalm "Blott en dag, ett ögonblick i sänder" rymmer den största livsvisdom. Dessutom vet jag att den verklighet som vi i den här delen av världen just nu lever i är den verklighet som stora delar av jordens befolkning alltid har att hantera – ovissheten, utsattheten och dödens närhet och att jag därför inte ska beklaga mig för mycket. Jag vet att denna tid rymmer lärdomar som jag inte vill vara utan. Att det finns mycket som jag ännu inte förstått som jag vill förstå. Att baklängestankar måste få plats framåt.

Men vad gör jag med det svårbegripliga nuet,

mer än att plocka in ny disk i maskinen, känna tacksamhet över hungriga barn och körsbärsblom. Vad gör jag med känslan av överklighet. Vad gör jag med nattens oro och dagens rastlöshet och tyngd.

När det här skrivs har jag precis firat påsk i Brännkyrka kyrka. Gudstjänster har vi ju inte kunnat ha men öppen kyrka har det varit. Människor har kommit in, vi har pratat lite, suttit en stund tillsammans, druckit kaffe och tittat varandra i ögonen. Jag har hunnit tänka på vad kyrkan har varit med om genom århundradena och vad den kunnat berätta, om den kunnat berätta. När den här texten läses har ytterligare veckor gått och när Brännkyrkabladet slutligen hamnar i pappersåtervinningen har fler veckor passerat. Mer liv har levts framlänges och i bästa fall har mer liv förståtts baklänges.

Men nuet är nu. Här och nu. Det är inget jag kan snabbspola eller bromsa. Varje nu ska levas. Med det mått av kraft, det mått av oro och det mått av kärlek som det rymmer. Varje nu är mitt liv. Varje nu påminner mig om att jag är vid liv. Att jag lever. Om uppgiften är, att en dag i taget leva det liv jag fått, så finns det ändå något rimligt och görligt i den uppgiften. Och om det dessutom är så – att det är i Gud vi lever, rör oss och är till – som bibeln beskriver det, så räcker det och blir över. Den tilliten behöver jag öva mig på.

Nu väntar jag på ett varmt vårregn, en sol som passerar vattendroppen och det tecken på Guds omsorg och trofasthet som regnbågen rymmer. Medan jag väntar ska jag vila mig i någon annans blick och påminnas om att vi inte är ensamma.

Eva-Karin Fackel Sandor

TF. KYRKOHERDE

**FÖRSAMLINGSLÄGER
2021!**

Jo, du ser rätt! Årets läger blev vi tvungna att ställa in, men vi planerar redan för nästa år. För församlingsmedlemmar i alla åldrar!

Under Kristi himmelsfärdshelgen 12–15 maj 2021 bär det iväg. Plats blir Vårdnäs stiftsgård utanför Linköping. Låt oss alla be för att detta blir möjligt. Mer info kommer så småningom – och ni som anmälde er till årets inställda läger står först i kön inför 2021.

**Hopp och tro!
Och kärlek.**

KM

FOTO: KARIN VERGARA

Husmor Lisbeth säger hejdå

Efter nästan 12 år i församlingen går Lisbeth Sundvall vidare till ny tjänst. Hon vill här hälsa er alla som hon ju inte kan träffa just nu.

Hej kära församlingsbor! Nu när jag ska sluta i Brännkyrka församling vill jag säga hejdå. Till er alla som jag mött genom åren. Delat glädje och sorg med på soppluncher bland annat. Skulle ha gjort det här på sopplunchen om det hade varit som vanligt. Men det går tyvärr inte nu i Coronatider. Jag slutar nu i maj. Önskar er alla allt gott.

Varma hälsningar!

Lisbeth Sundvall

Svenska kyrkan

BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö

telefon 08-447 11 00 vx

växeln är öppen må–fr 9.00–17.00.

e-post: brannkyrka.info@svenskakyrkan.se

BESÖKSADRESSER

Brännkyrka kyrka och församlingsexpedition
Götalandsv. 189–191, Älvsjö

**OBS! I dagsläget tar vi bara emot
förbokade besök samt leveranser.**

Vårfrukyrkan med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1–7, Fruängen C.

För kontaktuppgifter till alla medarbetare se www.brannkyrka.org

VI FINNS PÅ

facebook

Instagram

twitter

BRÄNNKYRKABLADET utges av Brännkyrka församling Svenska kyrkan fyra gånger per år.

Redaktör: Kari Malmström.

Ansvarig utgivare: Eva-Karin Fackel Sandor.

Tryck: Printografen, Halmstad.

Distribution: Postnord.

Miljömärkt trycksak, lic nr 3041 0146

Det blev ingen Johannespassion i Brännkyrka kyrka. Det blev ingen "mässa i mässan" med Buxtehudes musik. Det blev ingen "Mörker & Ljus"-konsert på fastlagssöndagen. Församlingens alla körer har ofrivilligt tvingats till tystnad på obestämd tid. Men musiken kommer att överleva. Här ger organist Robert Zelizi oss lite perspektiv – möt kompositörerna Ludwig van Beethoven och Louis Vierne.

Den Blinde och Den Döve – jubilarernas umbäranden

År 2020 är det 150 respektive 250 år sedan Louis Vierne och Ludwig van Beethoven föddes. Var och en på sitt sätt genomled de mycket stora umbäranden som får de flestas andra svårigheter i livet att blekna. Trots det, eller kanske på grund av det, skapade de odödlig musik som aldrig kommer att tystna.

Ludwig van Beethovens öden är välkända för dem som intresserar sig för historia eller klassisk musik. Han växte upp i en musikalisk familj och ganska gynnsam miljö i den lilla staden Bonn, där kurfursten av Köln, Max Franz Habsburg, yngste bror till kejsaren, kom att bli en tonårsidol som formade Beethovens radikala och upplysta politiska identitet. Den ikoniska kompositören kom efter sin död att bli förebild för både musikaliska och politiska strömningar, med stor mytbildning. Modern forskning pekar på att kurfursten och hans upplysta envælde var Beethovens egentliga förebild, han var alltså inte någon samhällsomsstörtande revolutionär, eller ens republikan. Allmänt känt är ändå att han som duktig storebror fick försörja sin familj från 17 års ålder, när hans mamma dog, och hans försupne pappa inte längre orkade försörja sina tre söner.

Beethoven gjorde karriär i den tyska kulturfärens mittpunkt, Wien. Han var mycket populär både bland adeln och borgarna, den gamla och nya eliten. Många förfasade sig över hans burdusa sätt, men beundrade hans spännande nyskapande. Karriären ägde rum under en mycket turbulent tid i Europa, med krig och revolutioner som avlöste varandra på många håll. Han var en mycket stolt konstnär som levde på både mecenater och kommers, alltså försäljning av verk till allmänheten i form av konserter och noter. Med tiden kom hans musik att bli mycket svärbegriplig för den stora massan, vilken gärna valde mer lättillgänglig musik. Beethoven var förmodligen rätt sur på publiken och de nya favoriterna, till exempel Rossini, för att de inte förstod hans storhet, men valde ändå den svåra vägen, med sämre ekonomi och sviktande popularitet som följd.

Hans hälsa och hörsel började försämrans

redan i 30-årsåldern. Ordet "döv" är egentligen en underdrift: Han hade en extrem tinnitus som gjorde att han inte hörde något annat än oväsen, samt ständig kolik med magsmärter. I över 20 år. En intressant teori kommer från en nutida undersökning som har gjorts på en hårlock som förmodligen kommer från honom. Håret visar sig ha en mycket hög halt av bly vilket skulle kunna komma från överdriven konsumtion av mineralvatten, surbrunnsvatten från kurerterna, vilket innehöll både bly och cesium. Blyförgiftningen kan ha slagit ut både hörseln och hälsan. Det har skrivits många texter och pjäser om denna stora tragedi, där tidens främste tonsättare inte längre kunde höra vad folk sade, än mindre höra sin egen musik. Det är obegripligt hur nionde symfonin eller de sena stråkkvartetterna kunde komponeras under dessa omständigheter: dövhet, tinnitus, rännskita, magsmärter, social distansering, ensamhet, ständiga bråk med alla släktingar och vänner, oförberett och tilltvingat föräldraskap över sin ovillige brorson, och ständigt brist på pengar.

Louis Vierne är inte lika känd i dag som Beethoven men var på sin tid en mycket berömd och beundrad musiker. Född 1870 blev han redan i 20-årsåldern erkänd som sin generations mest begåvade organist. Han vann provspelningstävlingen till Notre Dame de Paris år 1900 och var titlärorganist där till 1937 då han bokstavligen stupade på sin post, nämligen mot slutet av sin 1750:e orgelkonsert i Notre Dame. Han dog sittande på orgelpallen med foten på pedaltongen E.

Vierne föddes gravt synskadad och fick sin utbildning på den berömda skolan i Paris för synskadade barn, Institut National des Jeunes Aveugles, vilken har skänkt världen många fenomenala blinda musiker. Vierne var både konsert-erande artist och produktiv tonsättare. Hans sex orgelsymfonier och många andra orgelstycken är standardverk och håller mycket hög konstnärlig klass. De tidiga verken kan sägas vara positiva och livsbejakande, om än inte muntra.

Vierne drabbades av många olyckor. 1906 ramlade han ner i en grop vid ett vägarbete och

var nära att bli överkörd av en spårvagn men räddades i sista sekunden av några byggarbetsare som brutalt slet upp honom. Benbrottet han ådrog sig i olyckan höll nästan på att invalidisera honom. Han blev dödssjuk i tyfus 1907 och genomled en svår skilsmässa 1909. Under första världskriget förlorade han både sin bror René och sin son Jacques, bägge dog på slagfältet. Han hade återkommande problem med ögonen och synen, vilka man försökte avhjälpa med experimentella procedurer. Efter en av dessa operationer fick han sitta isolerad i tre månader i ett mörkt rum i Schweiz.

Hans musik påverkades av hans svåra livsöde och blev med tiden mycket mörk och drabbande. Undertecknad har ofta spelat hans "Stèle pour un enfant défunt" med hjärtat i halsgropen: klagosången är komponerad direkt efter hans unga dotters död. Men som i fallet med Beethoven infinner sig den ändå rättmätiga frågan om inte just dessa olyckor har bidragit med något som eftervärlden kan glädjas åt för all framtid. Kunde den speciella, ångestladdade katedralmusik som bär Viernes namn ha komponerats utan hans privata sorg? Har dessa mästars umbäranden burit frukt i oöverträffad musik med ett djup som vi alla kan behöva ta del av någon gång under våra egna liv?

Jubilarernas hyllningsköer kommer att kulminera under hösten 2020. I Brännkyrka planerar vi ett flertal hyllningskonserter med musik av Vierne och Beethoven under sommaren och hösten, om inte någon ny olycka sätter stopp för det. Året har onekligen börjat illa för musiklivet. Hela den globala konsertvärlden står ju still. Men med dessa jubilarers livsöden för ögonen kan vi väl ändå få ett rimligare perspektiv på Coronapandemin och våga hoppas på bättre tider inom kort. Den Blinde och Den Döve lär oss att svårigheter i nuet kan bära frukt i framtiden, och att den stora musiken aldrig tystnar!

Robert Zelizi

Nora är ordförande, Sofia vice, i församlingens lokala Svenska Kyrkans Unga-förening, SKUB.

FOTO: HÅKAN FLANK

I kyrkan fann de något som fick dem att bli kvar

Nora Beck och Sofia Jonback är båda 19 år. De hör till järgänget i församlingens ungdomsverksamhet. Dessa två unga tjejer påverkas, liksom vi alla, av den fortfarande närmast överkliga samhällsomställning vi är inne i. Att veta att kyrkan finns ger ett andningshål nu. Här finns en gemenskap, ett sammanhang av kompisar som kommit varandra nära – tack vare att de för några år sedan valde att tacka ja till konfirmationserbjudandet.

Alla organiserade samlingar och grupper i församlingen har sedan länge tagit Coronapaus, och det gäller ungdomsverksamheten också. Men unga utanför riskgrupp kan fortfarande träffas, i liten skala, med hyggliga avstånd och bara när de känner sig fullt friska.

Brännkyrkabladet träffade Sofia och Nora i slutet av mars. Efter flera veckor av icke-träffar sågs några i ungdomsgänget tillsammans med pedagogen Lovisa i Vårfrukyrkans lokaler. Istället för det vanliga hänget var temat för träf-

fen att rensa ur gamla förråd...

Det är förstås skönt att vara ung och inte i riskgrupp. Men läget ställer krav på alla och ledsen kan man bli, och blir, över allt som ställts på ända och stökats till. Framtiden är minst sagt ett frågetecken. Både Nora och Sofia är glada över att ha kyrkan, och tron (som man själv formulerar den) att ibland kunna vila i. Och att de alls kom in i den kyrkliga gemenskapen var ju inte givet!

För båda började det med konfirmationen. Ingen av dem kommer från kristet utövande hem.

– Jag hade varit på någon julotta, säger Nora, men hade ingen annan bakgrund i församlingen.

– Min mamma tycker det är fint att vara i kyrkan ibland, säger Sofia, men ingen i familjen är liksom troende.

– Man fick hem ett brev om konfirmation, fortsätter hon. Jag trodde det skulle kosta mycket pengar, men det gjorde det inte. Jag hade kompisar som

började prata om att göra det, och tänkte ”varför inte?”.

Sofia var med på sommarlägret 2015. – Grejen är att när man väl var där så var det inte som man tänkt sig. Jag trodde det skulle vara konservativt, att en massa saker var förbjudet.

Det enda hon mött är en miljö där man får vara den man är och tro på sina egna villkor.

Nora konfirmerades också 2015, men är en årgång äldre än Sofia.

– Jag fick inbjudan och kollade upp tillsammans med en kompis, det verkade kul – och spännande att lära sig mera om kristendomen, berättar hon.

Men när kompisens inte ville så svalnade även Noras intresse.

– Det var ju dumt att jag drog mig ur bara för att kompisens inte ville, säger hon. Jag är jätteglad att jag gjorde det året efter.

Nu är det snart fem år sedan de konfirmerades, och de har hunnit bli ungdomsledare, vidareutbildade ungdomsledare,

fördjupat sig och gått in i allt större ansvar. Vad fick dem att stanna?

– Vi hittade en gemenskap på lägret, ville inte att det skulle ta slut, säger Sofia. Ledarutbildningen var att samtidigt få vara med kompisar och lära sig saker.

Nora instämmer och fortsätter:

– Att se andra sidan av läger, all planering! Jättekul! Jag kände att jag fick ansvar, och fick också lite mer insikt i hur det är i kyrkan, fick veta mycket mer. Vad pedagoger gör, vad diakoni är, det är intressant!

Om de ska nämna det viktigaste som kyrkan har gett dem?

– Kyrkan sammanför människor som kanske inte träffats annars, det är stort, säger Nora.

– Något jag har lärt mig i kyrkan är att inte döma andra så fort, säger Sofia. Att tänka på hur andra kan ha det, försöka hjälpa till istället för att spontant ogilla någon.

De har båda varit på otaliga läger vid det här laget. Först konfirmandåtarsamling, senare som ledare för flera årskullar konfirmander. Och påsken 2019 var de på fördjupningsresa med församlingen i kommuniteten Taizé i Frankrike.

– Det var så speciellt, vi bodde alla tillsammans, i tält. Där var folk från hela Europa, hela världen, säger Sofia.

– Det var underbart! Jag fick med mig mycket stärkta relationer och fantastiska upplevelser, säger Nora.

Nu är Taizé stängt, liksom det mesta i Europa.

– Faktiskt, det är ganska ledsamt, säger Sofia. Tur att vi gjorde det just förra året!

Ja, i år hade det inte varit möjligt. Också Taizé, denna extremt öppna och gränsöverskridande kristna gemenskap har tvingats till lock-down.

Sofias vår 2020 är inte den roligaste. Hon går i trean på gymnasiet. Sedan 19 mars bedrivs studierna på distans. Hur upplever hon det?

– Det är ganska svårt, kräver mycket självdisciplin. Man ska liksom bara plug-

ga, har inga raster, inga kompisar. Det känns så jättetråkigt att jag förlorar den sista tiden tillsammans med min klass, säger hon.

Av studentfirandet blir det nog inte så mycket. Hon har fått hem mössan men det är tveksamt om särskilt många får se henne bära den. Inget utspring, inget flak och ingen fest. Och extrajobbet hon hade på Espresso House har självdött.

– Studenten är något

man sett fram emot ända sedan ettan, säger Sofia. Jag fattar att det är en liten sak egentligen – folk dör i den här sjukdomen...

Men det är faktiskt okej att bli ledsen för det som gör en ledsen. Hon har en mormor hon inte får träffa, och det gör henne också ledsen.

– Men det är ännu tråkigare för henne, hon får ju inte träffa någon!

Nora tog studenten förra året, och fick allt det där: springet, flaket och festen. Nu jobbar hon på utredningsavdelningen på Klarnas kundtjänst, och här märks Corona inte i brist på arbete utan snarare i overtid.

– Jag vet att vi undersöker möjligheter till distansarbete, men det är inte helt enkelt på grund av bland annat banksekretess, berättar hon.

Båda tjejerna har i flera år sommarjobbat på Kyrkfiket, församlingens sommarcafé i Vårfrukyrkan. Även i år är planen att det ska bli möjligt att hålla fiket öppet, även om det inte går att utlova något. Frågan om att jobba en period har gått ut till ungdomarna i församlingens verksamhet. Sofia kan man troligtvis träffa på Kyrkfiket, om det blir av. Nora, som redan har ett fast jobb, är lite osäker än så länge.

De är i början av vuxenlivet och då är det mesta öppet. Kyrkan vill de ha kvar, även framöver.

– På något sätt tror jag att jag vill fortsätta att vara med i kyrkliga sammanhang, säger Sofia. Det har ju varit en stor del av mitt liv och min fritid i flera år, så det är troligt att jag vill vara med.

FOTO: LOVISA OSCARSON

Glada SKUB:are på ett lyckligt läger i vad som nu känns som en annan tid. Hållandsgården april 2018.

– Nu är det Corona, det går inte att lägga upp en plan, fortsätter hon. Jag har faktiskt ingen aning om vad jag ska göra efter studenten. Förhoppningsvis är det borta till hösten?

Hon hoppas men tror nog inte riktigt på det.

Nora skulle vilja prova på, fördjupa sitt engagemang, och är öppen för tanken att kanske hitta ett framtida yrkesval i kyrkan.

– Jag hade tänkt att försöka hitta ett annat jobb, nu får vi se. Jag hade event och konserter som jag tänkt gå på, nu är allt inställt. Att inte kunna träffa mormor och morfar är svårt, säger Nora och sammanfattar:

– Det är jätteläskigt.

Kari Malmström

”Kyrkan för samman människor – det är stort.” Nora

Om SKUB

Svenska Kyrkans Unga är en rikstäckande sidogren inom Svenska kyrkan. Lokalavdelningar finns i församlingar över hela landet.

SKUB står för Svenska Kyrkans Unga i Brännkyrka församling. Nora är ordförande, Sofia vice ordförande i vår lokala förening. SKUB har alltså en egen organisation, men samarbetar tätt med församlingen.

– Vi är en mötesplats för de unga i vår församling som söker sig till oss, säger Nora. Vi ordnar event, fredagsmys, typ äta pizza eller tacos, eller större som go-cart.

SKUB har också ordnat resor till Göteborg och Liseberg, och Boda Borg.

Det handlar helt enkelt om att erbjuda gemenskap och gemensamma upplevelser. I en kristen kontext där Gud är med och gudstjänst firas.

– Sista styrelsemötet skedde på FaceTime och nu har styrelsen och föreningen, liksom så många andra, satt hela verksamheten lite på hold, säger Sofia.

Men beredskap finns för att snabbt skala upp igen. För även denna superdigitala generation längtar såklart efter den fysiska gemenskapen.

Kolla gärna ungikyran.kyrkan.se för senaste info!

Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.

1 Kor 13:4-13

Pingst – ett gudomligt virus

När naturen går i blom här på norra halvklotet, i "hänryckningens tid", firar den kristna kyrkan pingst, kanske kyrkans födelsedag! Guds Ande sveper över världen och människorna. Så även i år. **Tore Skytén, präst i församlingen, delar här en betraktelse. Det finns virus och virus! Och hopp!**

En gång berättade en skådespelare om hur han och hans skådespelarkollegor förberedde repetitionen av en ny pjäs. På flera ställen i pjäsens manus talades det om Gud.

Det var någonting som man konsekvent strök, eftersom ingen av skådespelarna ansåg att det var relevant och intressant för moderna människor att höra för mycket om Gud.

Så började repetitionerna och de pågick under en ganska lång tid. Men trots den långa och noggranna förberedelsen, så var ingen av skådespelarna riktigt nöjd med resultatet. Det var något som saknades. Den rätta andan fanns inte där.

Till sist satte man sig ner för att försöka reda ut vad som var fel. Skådespelarna funderade och funderade och plötsligt var det någon som kom på att pjäsen egentligen handlade om Gud. Man hade försökt att stryka bort själva huvudinnehållet och då blev allt obegripligt och meningslöst.

Ibland tror jag att många människor gör likadant. Vi spelar våra olika roller på livets scen och vi stryker bort Gud. Och när huvudinnehållet försvinner, så är det som om livet mister sin rätta känsla och anda.

I skrivande stund lever vi i Coronans tid. Gator och torg är tysta, kulturevenemang och många andra sammankomster har fått ställas in som en följd av den världsomfattande pandemin.

Också vi i kyrkan har fått ställa in mycket av vår verksamhet. Kyrkorna är visserligen öppna, men kan gå in där och tända ljus och kanske prata en stund med präst eller diakon, men alla verksamheter och gudstjänster har fått ställas in.

Det har varit och är frustrerande för många att bara sitta inne och tvingas acceptera att det bästa vi kan göra just nu är egentligen så lite som möjligt.

Både i och utanför kyrkan har vi nog alla känt likadant. Men på det stora hela litar vi ändå på experter och följer myndigheternas rekommendationer om att hjälpas åt att minska smittspridning och skydda äldre och övriga riskgrupper.

I kyrkan har vi nyligen firat påsk till minne av Jesu död och uppståndelse. Inom kristendomen tror och hoppas vi att ljuset övervinner mörkret, det kommer bättre tider då vi kan känna hopp och glädje igen.

Jag vill också hoppas och tro att den här tiden vi lever i nu, som präglas av karantän, handsprit och presskonferenser med smittskyddsexperter, snart ska vara förbi och att Guds goda Ande ska svepa in över vårt land och vår värld med en pånyttfödd längtan och saknad efter Gud och det andliga.

Pingsten, som vi firar 50 dagar efter påsk till minne av den helige Andens utgjutande över apostlarna, är på sätt och vis den kristna kyrkans födelsedag.

I samband med denna dramatiska händelse som man kan läsa om i Apostlagärningarna, Nya testamentet, så förvandlas de räddhågsna och modstulna apostlarna till modiga och kraftfulla församlingsledare som går ut i världen – ofta med livet som insats – och vittnar om den uppståndne Jesus Kristus.

Kristendomen är inte ett virus, men den har genom historien spridit sig som en löpeld bland människor runtom i hela världen. Många har blivit smittade av denna enkla man från Nasaret. Vad var det egentligen med denna Patient Zero?

Trots att så många år har gått sedan Jesus vandrade på jorden väcker hans ord fortfarande tro, hopp och kärlek. Där det finns en längtan efter rättvisa och rättfärdighet, där är Jesus ord levande och viktiga än idag.

Medan Corona är ett skadligt virus, i vissa fall med dödlig utgång, så vill jag tro att Guds goda Ande, som sveper fram som en vårvind över hela skapelsen, är hälsosam och välgörande.

Pingsten är motsatsen till karantän och social distansering. Guds Ande för oss samman, ger oss kraft och stärker vår gemenskap, både i och utanför kyrkan.

Förhoppningsvis kommer inte den här perioden med Coronaepidemi att vara bortkastad och förlorad tid, kanske kommer vi till viktiga insikter och får möjlighet att omvärdera vad som är huvudinnehållet i våra liv?

Det är säkert mycket vi har saknat och saknar under den här tiden, att få vara tillsammans med nära och kära och kanske mest att allt ska bli som vanligt igen. Säkert måste vi vara beredda på att allt inte riktigt blir så som det var innan epidemin bröt ut. Det är osäkert just nu.

Jag har för egen del en saknad och en längtan efter att återigen få fira gudstjänst och möta församlingsbor i våra verksamheter. Jag hoppas att du som läser det här också känner en längtan och saknar din församling och den gemenskap som vi har hos oss?

Låt oss hoppas och tro att vi snart får komma samman igen och fira pingst både i kyrkan och i samhället, livets seger över de krafter som hotar liv och hälsa. I den kampen är ingen av oss ensam. Här står Gud alltid på vår sida.

Med önskan om en glad och frisk pingst!

Tore Skytén

P.S Jag längtar såklart också efter soppan på onsdagar i Vårfrukyrkan. D.S

FOTO: PIRABAY

Brännkyrka krysset

Alla insända rätta lösningar vinner en frälsarkrans. Be kan vi alltid göra – var och en som den vill!

KORSORDSKONSTRUKTÖR: HANNA FREDHOLM

				ORDS I7-17 EN VÄN VISAR ALLTID?	MATERIE- PARTIKEL		ALLT- IGENOM DÄLIG	STORDÅD BANK- TRÄD	VEN PÅ DANSKA, FILO PÅ GREKISKA OCH PÅ LATIN?		
				GÖR SIG AV MED							
							HUVUD- SAK				STORA ORD
				HEMVIST SPELAR OVIKTIGT INGEN					INSIKTS- FULL		
							MÅSTE KANSKE STRESSAD	LITEN FÖRDUJ- NING BRÄTE			
				LÖVTRÄD	HÄR LUGN I MAGEN WILSON			TONART SÄTTER SMAK PÅ BOLL			
VITMENA						KAN VÄL KIRURGEN					
KOMMA TILL KLARHET	KOMMER MED PÅ KÖPET	ODELAD KAN LÄGGAS I BLÖT	LERIN	TILLTAL	FLYG- PLANS- DEL	DRA VID NÄSAN		DRAS TILL STACKEN			
								BETY- DANDE			
		VIND- SKYDD SES MED GALEN	DE JANEIRO FÄTOLU		FÄGEL- SÅNG	GUILLOU- FIGUR	PENNE SÖTTE TONEN				
GRÖN- OMRÅDE REDNING		VILL INTE ENSAM- VARG		KRÄFT- HUD GLÄDJE- RUS			SES MED SKROT HÅLLER I RÄTTEN				
			DANSK TIDNING		PÅ HAVETS BOTTEN LÅNGTA		SÖÖFÄGEL EN SORTS KOD				
HÄR EFFEKT IDELIGEN	SPRINGA SIN VÄG	DAMM- FORMAT	LÖNNEBO SOM FÖRKNIPPAS MED FRÄLSARKRANSEN				KÄR- VÄNLIG DONE- RADE	VARENDA EN			
			HA PÅ KÄNN DÄLIG VARIANT LISTVERK			PRINS- ÄMNET KONFES- SION					
STÅR SNETT				FLYTANDE FÖDA	RÄKNE- ORD		SES MED TRAPPA LEDER FÖRSVARET				
					UPPUAGAD			SJUN- GANDE MISS			
DE AVLÅNGA PÄRLORNA I FRÄLSARKRANSEN KALLASPÄRLOR		FRANSK VÄN		VANLIGT HUND- NAMN FÖRR		TRENDER HAR NY- HETENS					

LÖSNINGEN INSÄND AV:

Namn _____ Adress _____

Skicka in senast 15 maj till: FRISVAR, Brännkyrka församling Svenska kyrkan, 20485625, 125 22 Älvsjö.

Alla vinner en Frälsarkrans!

Frälsarkransen är ett armband med olika färgade pärlor. Detta "moderna radband" skapades av biskop emeritus Martin Lönnebo 1995. De 18 pärlorna i kransen ser olika ut och symboliserar olika facetter av livet. Kransen går att använda på olika sätt. Armbandet kan man alltid bära. Man kan ta av kransen då och då, hålla den i handen, rulla pärlorna och tänka på vad de betyder. Med kransen följer en liten "instruktionsbok" som förklarar symboliken.

Skicka in ett rätt löst kryss och detta fina bönearmband är ditt!

Frälsarkransen av handgjorda glaspärlor tillverkas i Indien av Tara Projects enligt bestämmelserna för Fairtrade. Royaltyn går till Individuell Människohjälp där Martin Lönnebo inrättat en fond för unga med utvecklingsstörning.

Tack till dig som är medlem i Svenska kyrkan! Du är viktig.

Din medlemsavgift gör det möjligt för oss att även nu vara kyrka – att ställa om istället för att ställa in.

Kyrkorna är fortfarande öppna
Gudstjänstlivet finns på nätet
Vi finns här för dig

Vi fortsätter att hålla kyrkorumen öppna, för dig som behöver en stund av enskild andakt, kanske tända ett ljus. Brännkyrka kyrka och Vårfrukyrkan är öppna alla dagar mellan 9.00 och 16.00.

På vår hemsida brannkyrka.org och på vår Facebook-sida lägger vi regelbundet ut digitala andakter och hälsningar. Alla fysiska gudstjänster är inställda tills vidare.

Vi finns tillgängliga för samtal och stöd. Du hittar våra direktnummer på brannkyrka.org – har du inte internet, ring vår växel, 08-447 11 00, vardagar 9.00–17.00.

Våra kyrkklockor har inte tystnat

Vi längtar till den dag då vi åter kan dela gudstjänstgemenskap. Varje söndag klockan 11.00 ringer klockorna som en hälsning från oss och en inbjudan till bön.

Vill du gå med i Svenska kyrkan är det enkelt. Gå in på vår hemsida brannkyrka.org – klicka på "Bli medlem" längst upp till höger och följ instruktionerna.

FOTO: HÅKAN FLANK

Brännkyrkladet delas ut till alla hushåll i församlingen, även till dem som undanbett sig reklam. Detta för att vi inte ska missa någon som verkligen vill ha tidningen. Den delas alltså ut även till icke-medlemmar. Skulle du vara en av dem som inte är intresserad – bli inte arg på oss för att du ändå fått tidningen. Lägg den bara i pappersåtervinningen! Tack för visad förståelse.

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

Smaka på Valborg!

Raimond Molander
KYRKOVAKTMASTARE

Är inte Valborg och Första maj vårens höjdpunkt? Vi vaknar till fågelkvitter och fågelsträck drar norrut till olika häckningsplatser. Klorofyllen exploderar och vi möter skir grönska och lövsprickning. Knoppar slår ut, vi kan plocka vitsippor och blåsippor och runt husknuten hittar vi snödroppor, vårlök, scilla... Ja, listan över hur livet gör sig påmint kan göras riktigt lång.

Vanligtvis brukar vi samlas kring valborgsmässoelden och gemensamt sjunga in våren:

Sköna maj, välkommen till vår bygd igen!

Sköna maj, välkommen, våra lekars vän!

O, hur härligt majsol ler,

o, hur härligt majsol ler!

Vi nordbor bryter vinterns karantän, tar oss ut i parker och natur där vi möter varandra med glada leenden.

*Vintern rasat ut bland våra fjällar,
drivans blommor smälta ned och dö.*

*Himlen ler i vårens ljusa kvällar,
solen kysser liv i skog och sjö.*

*Vårvindar friska, leka och viska
Lunderna kring likt älskande par...*

Värmen återvänder och såväl morgnar som kvällar blir ljusare.

*Glad såsom fågeln i morgonstunden,
hälsar jag våren i friska natur'n.*

*Lärkan mig svarar och trasten i lunden,
ärlan på åkern och orren i fur'n.*

Här är gudagott att vara.

O, vad livet dock är skönt!

Vi blir upprymda och upplever ett gensvar från naturen och vi känner att livet är skönt. Kanske undrar vi om allt detta vackra som vi möter, ändå har en Skapare.

Men den här våren är inte sig lik, något har hänt. Istället för förväntan inför våren, har de senaste månaderna präglats av oro över virus, smitta, sjukdom och död. Corona har kopplat sitt grepp. Covid-19 skördar offer. Vart ska det leda?

Mängder av företag har tvingats konstatera att intäkter uteblir. Allt för många har blivit permitterade eller varslade om uppsägning.

Samhället, du och jag, tvingas anstränga oss utöver vår förmåga.

Vad ska vi tro? Är det förväntningar eller farhågor vi kan vänta oss? I den här situationen tänker jag på Tore Littmarcks psalm: "Jag skulle vilja våga tro" (SvPs 219).

Jag skulle vilja våga tro att någon har mig kär.

Jag skulle vilja våga tro att Gud kan vara här.

*Jag skulle vilja våga tro att kärlek är
den makt som ändå världen bär.*

*Jag skulle gärna vilja tro,
men vem törs göra så?*

*Jag skulle gärna vilja be,
men vem kan bönen nå?*

*Jag skulle gärna vilja tro att någon ser
den mening jag ej fattar mer.*

*Jag skulle vilja våga tro
att någon ser all nöd.*

*Jag skulle vilja våga tro
att Gud finns bortom död.*

*Jag skulle vilja våga tro att någon fanns
som ville att jag vore hans.*

Jag skulle vilja våga tro.

Jag kan ju inte mer.

*Som kornet väntar tid att gro,
att livets under sker,*

*så väntar jag och längtar jag att jag skall få
den tro jag inte själv kan nå.*

Svenska kyrkan är ju en öppen folkkyrka. Kyrkan har rum för alla, för den som är trevande, sökande och kanske tvivlar, men också för den som är trosvis och mer övertygad i sin tro.

Mitt i den prövning vi alla möter, hoppas jag att du bejaktar din längtan, att du törs och vågar tro – att någon har dig kär, att Gud kan vara här.

Kyrkorum runt om i Sverige välkomnar och flertalet av dem håller öppet. På grund av Corona har Brännkyrka församling ställt om sedan ett antal veckor. Gudstjänster och öppen verksamhet har tagit "time out" och av den anledningen uppmuntrar vi till enskild andakt, i hemmet och/eller i kyrkan.

Trots Corona och Covid-19, så välkomnar jag dig att "våga tro", tända ett ljus och formulera en tanke, kanske en bön.

Men tvätta händerna, håll avstånd och undvik större sociala sammanhang.

